

prevozil obalo Jadranskega morja in ceste pod Visokimi Turami.

Kot mlad napreden delavec se je vključil v delavsko gibanje in bil že takoj po okupaciji na spisku Gestapa, kateremu se je kot član OF in KP junija 1941 tik pred aretacijo izmuznil in postal eden od prvih gorenjskih partizanov.

Izkušnje z gora in njegova naravna nadarjenost so mu prišle še kako prav. Vedel je, zakaj se bori, pa tudi, kako se preživi v grobem goratem okolju. Kalil se je v diverzantskih in sabotažnih akcijah, v bojih na Mežakli, Jelovici, v Selški dolini in drugod. Že v prvem letu bojev je bil ranjen, prebil se je iz obroča v Rovtu nad Crngrobom. Postal je spremljevalec in kurir komandanta 1. Gorenjske grupe odredov **Gregorčiča**, od jeseni 1942 pa že namestnik komandanta. Spomladi 1943 je prevzel dolžnosti s področja VOS, ki jih je sprva opravljal pri Pokrajinskem komiteju za Gorenjsko in kasneje vse do konca vojne v IX. Korpusu NOV in POS. Po končani vojni se je že leta 1947 spet vključil v organizirano planinsko gibanje.

Bil je član in 40 let tudi funkcionar Planinskega društva Ljubljana Matica. Leta 1951 je prevzel dolžnost gospodarja Kredarice. Z njegovim prihodom se je začelo obdobje njene nenehne obnove in razvoja. Že po treh letih je bila koča prenovljena in povečana. Triinšestdeset let je iz dobre volje skrbel zanjo, kot bi bila njegova domačija. Obiskoval jo je v

vseh letnih časih, ob vsakem vremenu, neredko v tveganih pogojih in največkrat kar sam.

Iskal je oskrbnike in drugo osebje, skrbel za njihovo dobro počutje in varnost. Kočo je opremil z električnim agregatom in zgradil vodne zbiralnike. Pomagal je opazovalcem sinoptične postaje HMZ Slovenije, ob nesrečah organiziral reševalne akcije in tudi sam sodeloval, kadar je bilo potrebno.

Brigal se je za poti, da bi se konji in nosači na njih čim manj mučili s težkimi tovari.

V Krmi je zgradil oskrbovalno bazo, iz katere še danes poteka oskrba nekaterih planinskih postojank pod Triglavom. Poskrbel je za brezlično povezavo Kredarice z dolino, že zgodaj se je ogreval za prenos tovorov s helikopterji in prispeval svoj delež tudi ob njeni zadnji povečavi.

V gore je zahajal več kot sedem desetletij. Ubiral je poti in brezpotja v domovini in tujini. Kot samonikel gornik in alpinist je temeljito spoznal naš gorski svet, z velikim veseljem je med drugim nekajkrat obhodil vse slovenske obmejne vrhove.

Večkrat je bil na Matterhornu in Mont Blancu, obiskal je Jungfrau, Veliki Klek in vrsto drugih tujih gora.

Zaradi gornjskih in življenjskih izkušenj, mirnega in uravnovešenega značaja, praktičnosti, tovarištva in neposrednosti je bil leta 1960 uspešen in priljubljen vodja prve slovenske in jugoslovanske himalajske odprave na Trisule.

Leta 1967 je prevzel dolžnost gospodarja Komisije za GRS. Z velikim uspehom jo je opravljal osemindvajset let, do leta 1995, ko mu je, enainosemdesetletnemu, bolezen onemogočila nadaljnje aktivno delo.

Ta naloga je bila zahtevna, saj je za GRS tudi najboljša oprema komaj še dobra, hitro se izrabi in pokvari, predvsem pa zelo naglo zastara. Kot vselej se je izkazal z iznajdljivostjo in vztrajnostjo. Za vzdrževanje in izdelavo opreme je z nezmotljivim instinktom, še zlasti tedaj, ko se skoraj ničesar ni dalo uvoziti, priregn timer najboljši obrtniki, jo iskal po

sejmih in v tujini. Skrbel je, da bile postaje GRS dobro založene in opremljene samo z najboljšimi pripomočki.

Stane stvari ni nikdar prepuščal ključu niti kompliciral. Znal je najti sodelavce, jih povezovati in obdržati. Znal je prisluhniti razpravi, oglasil pa se je samo, če je bilo nujno in v kratkih besedah povedal, kar je bilo potrebno. To so bile njegove velike odlike in vrline. V svoje prostovoljno delo je vložil ogromno časa in truda, s čimer pa se ni nikoli in pred nikomer ponašal.

Edina nagrada, ki jo je prejel za svoje gornjsko delo, so bila odličja PZS in PZJ; dobil je tudi vsa priznanja, ki jih je v času njegove aktivnosti podeljevala GRS. Zaradi delovnih zaslug so ga v PD Ljubljana Matica izvolili za častnega člana. Leta 1989 je prejel tudi zasluženo Bloudkovo plaketo, v posebno zadoščenje so mu lahko bili nedeljeno priznanje in simpatije sodelavcev, gornikov, alpinistov in drugih.

Razum nas opominja, da po zakonih Narave nobena stvar ne more biti večna. A vendar nam je težko, ko mineva čas in se naše vrste nezadržno redčijo. Hočeš-nočeš se moramo sprijazniti tudi z neizprosno resnico, da prijatelja Staneta nikoli več ne bo med nami.

Ohranila pa se bosta živ spomin na mnoga skupna nepozabna doživetja v gorah in hvaležnost za njegovo dolgoletno delo.

Pavle Šegula

Slavospev

SLAVICA ŠTIRN

*Bele čipke gora,
rože plamteče,
večno hrepenenje,
v srcu nemir.
Stapljam se z njimi —
leha zorana,
topla prst,
kri plamteča.
Seme vsejano,
poljane razgrete.
Blagoslovljena bodi,
večno dobra in lepa!*

Tečaja za MPV PZS kategorije A

Od 19. julija do 8. avgusta letos sta potekala dva tečaja za MPV PZS kategorije A, vsak pa je trajal po 10 dni. Na tečajih je bilo prisotnih 50 tečajnikov. Program smo v celoti izpeljali, tako teoretični kot praktični del. Bili smo na sedmih turah, šli smo na Bricelj, Plešivec, Nizki vrh, Mangart in Bavški Grintavec. Tečajniki so bili z organizacijo, predavanji, prehrano in nastanitvijo zadovoljni, prav tako so bili inštruktorji zadovoljni s tečajniki, saj so slednji tečaj vzeli resno in ni bilo večjih težav.